

Megküzdeni a rákkal (10.)

Valaki kérdezte tőlem, meddig akarom ezt a sorozatot írni. Nem tudom. Ameddig úgy érzem, vannak még bennem átgondolást igénylő kérdések, töprengések, melyekkel esetleg másokon is tudok segíteni.

Hiszen ezért kezdtem el, attól a felismeréstől hajtva, hogy mennyire más kívülről és belülről, szemlélőként és érintettként megélni a rákos megbetegedést. Azóta próbálom, hogy jobban értsem magam ebben a helyzetben, és próbáljam megérteni a környezet reakcióit is.

Sokan ajánlottak könyveket, amiket mások írtak, érintettek és szakemberek is. Bevallom, még nem olvastam egyet sem, bár épp most kaptam egy olyat, amit biztosan el fogok. Azért várok még, mert a magam érzéseinél tartok, és úgy érzem, ezt a tanulást itt kell kezdenem, magamban. Később ebben biztosan megerősítenek majd, vagy elgondolkodtatnak mások megélései, tapasztalatai, tanácsai. Úgyhogy ez egy szubjektív kép, saját tapasztalás, reakció... és épp ezért sok elemében ösztönös is.

Amiben (a kommentek ebben megerősítenek) nagyon sok olyan dolog van, amit mások is hasonlóan élnek meg. Megélték, de nem mondták ki. Vagy most érzik, most tudatosodik bennük az érzés, hogy ők is így voltak vele, mint én.

Nem okoskodó, tutit kereső gondolkodás ez... ilyen szerintem nincs is. Hiszen mindenki a saját szocializációjával, környezetével, szerencséjével alakítja ki a maga megküzdési stratégiáját, amiben biztosan nincs két egyforma.

Most a műtéttel kapcsolatos megélésemről írok. Akkor még azt hittem, ez nem egy mérföldkő, egy fontos állomás ezen az úton, hanem ezzel befejeződik minden... és mögöttem tudhatom ezt az egészet, mint egy rossz álmot.

Szerencsésnek éreztem magam, mikor az onkoteam kimondta, hogy műthető vagyok. A mellráknál is sokan előtte kemoterápián esnek át, hogy zsugorodjon a daganat, de nekem erre nem volt szükség. Azt hiszem, egyrészt a daganat típusa miatt, másrészt, mert időben észrevettem, és épp a 2 cm-es határnál volt a mérete.

Amikor a műtéti eljutottam, az egy viszonylag könnyen értelmezhető dolog volt számomra, ki kell venni a daganatot, minél hamarabb. Ezt a pillanatot nagyon vártam, minden nap, ami a szövettan óta eltelt, kínszenvedés volt. Nem fájt, nem ezért, hanem valahogy azt éreztem, amíg bennem van, amíg dolgozik belül, esetleg növekszik, az nem jó, és addig nagy kockázatot viselek az áttétellel is. Szóval idővesztésnek éltem meg minden napot, és ez az MR-re történő várólistával csak fokozódott.

Mikor rákérdeztem, nem idővesztés ez? Mert úgy tudtam, a protokoll az, hogyha valakinek bizonyítottan rosszindulatú daganatról diagnózisa van, annak két héten belül el kell kezdeni a kezelést, valamit. Nos, a válasz az volt, hogy nem veszíték semmit, nem olyan gyors ez a folyamat.

Magamban azonban tovább tipródtam azon, hogy vajon ki tudja azt a pillanatot pontosan megmondani, amikor képez áttétet egy daganat? Mert ez valamikor megtörténik... Ezt én kockázatként éltem meg, és nagyon szerettem volna megszabadulni tőle, és a lehető leghamarabb eljutni a műtétiig.

De ez a mai egészségügyi rendszerben nem így működik. Nagy segítséggel jutottam két és fél hét után az MR-hez, egy szombati napon, mert akkor is dolgoznak, annyi a beteg, és csak ezután kezdődhetett a műtéti sor kivárása. Aztán eljött az is.

Onnan olyan érzés volt, mint amit korábban már írtam, hogy egy megjavítandó tárgy vagyok, rákerültem a javítás futószalagjára, és minden kapcsolódik mindenhez, sorban, logikusan, megbízhatóan. Ez megnyugtató érzés volt.

A műtét után meglepően hamar hazaengedtek, gondolom, ennek is megvan a magyarázata, egyrészt mások is sorban állnak a műtétre várakozva, sokan, nagyon sokan. Csodálom az orvosokat, hogy bírják ezt a tempót. Aztán talán az is benne volt, amit ma gyakran hallani: jobb otthon lábadozni, mint elkapni valamilyen kórházi fertőzést.

Az egyik barátnőm, akinek az anyukája ugyanezen esett át, kérdezte tőlem, kaptam-e szív párnát? Nem kaptam, azt sem tudtam, mi az... Saját kínlódással jöttem rá itthon, hogyha lefekszem, jó a karom alá tenni valamit, mert kényelmesebb. Először egy törülközővel próbálkoztam, másnap egy kispárnával, és összehasonlíthatatlanul jobban tudtam pihenni így.

Azt gondoltam, ebben mindenhol más a protokoll, de aztán kiderült, nem ez a helyzet. Ez ugyanis egy civil kezdeményezés, a Magyar Rákellenes Ligáé, és több országban adják a mellműtött nőknek, ajándékba.

A szív párnákat önkéntesek készítik, adományból fedezik az anyagok árát, és lefóliázva, kis ismertetővel és jókívánságokkal adják az érintetteknek, az egészségügyi rendszeren keresztül.

Én már túl voltam rajta, mikor ez a hír is eljutott hozzám, de kaptam egyet én is. Azóta is az ágyamban van. Használok az elalvás előtti olvasásnál, vagy, ha elzsibbad a karom, de a hónom alá is teszem néha, amikor még mindig fájdalmas nyilallásokat érzek a mellemben, vagy a hónom alatt.

De van ebben a párnában egy másik üzenet is. A szívforma anatómiailag segít, de közben hordozza a szeretet üzenetét is. Ismeretlen nők szeretetét, akik segíteni akarnak, csökkenteni a fájdalmat, erőt adni... ezért dolgoznak ebben a projektben. Így lesz valami egyetemes erőforrás ebben, ami nagyon fontos lelki tényező a gyógyulásban.

Én Vadásziné Krisztinától kaptam ezt a párnát, aki a Magyar Rákellenes Liga Magyarpolányi Alapszervezetének koordinátora. És kaptam vele egy kis angyalkát is, amit ő készített, egy Béres-cseppet, hogy erősödjek, és egy kedves levelet. Egy csomag erőt adó szeretetet.

A nők természetes viszonyulásával, ami egy csodálatos dolog volt mindig... és marad is, amíg világ a világ.